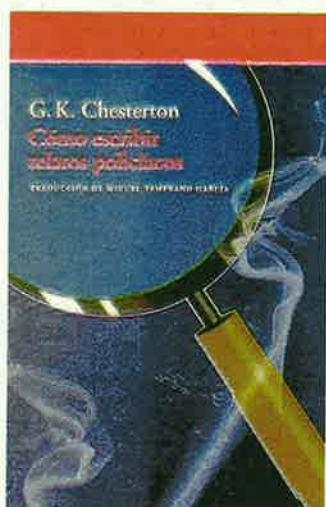

La tria per Andreu Loncà

RELATS POLICÍACS

En el negoci dels escriptors de novel·les policiaques hi ha els que són “degolladors” i els que són “enverinadors”, escriu Chesterton a “Cómo escribir relatos policíacos”. Per a Chesterton, que havia estat llegit i venerat en una altra època en què les classes mitjanes feien de la lectura una ideal fórmula d’instrucció i d’entreteniment, la vida no és pas una conversa sinó una guerra. Una guerra intel·ligent, si volen, però guerra al capdavall. Chesterton és un mestre àgil i vivaç de l’article quan les revistes i diaris es llegien de cap a cap. És a dir a primeries del segle passat, quan la televisió no existia i internet era als llimbs. L’edició d’aquests articles, escrits amb ploma d’oca –vull dir a mà–, em porten a la pruija de rellegir els seus més famosos relats detectivescos, que en la nostra llengua Josep Vallverdú va traduir al català dut per la passió pedagògica de fer de la lectura una forma d’instrucció. Jaume Vallcorba, que es queixava amb un puntet d’amarguesa que la crisi econòmica també havia arribat a la compra de llibres –“ y lo que te ronдарé, morena”, ha reeditat tot Chesterton, aquesta vegada en la llengua de l’imperi. Certament fa goig llegir-lo sobretot per la finor intel·ligent que mostra, finor sempre barrejada amb un sentit de l’humor que, traslladat al paper escrit, entre nosaltres, és una cosa insòlita i estranyíssima. La primera cosa que cal perquè hi hagi sentit de l’humor és precisament això, sentit de l’humor, i nosaltres, els catalans hem dut el sentit de l’humor a la Televisió –al Polònia i al Crackòvia: una altra forma d’entreteniment dubtosament instructiu. I els més joves, ja acuden a la pantalla d’internet, també incertament instructiva: els professors de secundària, acabat el curs, s’adonen que els seus alumnes usen els ordinadors no pas per aprendre, com volia, benèmerita i ingènua, la conselleria d’Educació, sinó per passar-se tots els filtres i anar a passar el temps en les xarxes socials i altres amenitats dubtosament instructives. El senyor Chesterton se n’hauria rigut, de les banalitats que se’ls acuden als caps pensants i grillats de les conselleries i ministeris, probablement hauria escrit què es notava perfectament que els susdits caps pensants progressistes ja no llegien cap article sencer sinó que es passaven els dies mirant la tele i navegant per internet, com si la vida fos una sessió de Facebook o una piulada de Twitter.

LLIBRES.

Títol: Cómo escribir relatos policíacos

Autor: G.K Chesterton

Editorial:

Acantilado